І місяць, сумуючи в хмарній млі,
До покою тьмяно зорить.
Там шість приборів стоять на столі,
І порожній один стоїть.

Це мій чоловік, я і друзі мої
Зустрічаємо новий рік.
Чого ж мої пальці — мов у крові,
І напій, мов отрута, обпік?

Господар, що. склянку вина підняв,
Був поважний — недвижжя само:
"Я п'ю за землю рідних галяв,
У якій ми всі лежимо!"

А друг, що глянув в обличчя мені,
На спомин раптовий свій
Озвався: "А я — за її пісні,
В яких усі ми живі!"

Та третій, котрий нічого не знав,
Коли повила його тьма
(Те ж думала й я сама),
"Нам випити треба за того,— сказав,—
Кого ще з нами нема".

1923